

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Landstinget. № 61.

Tiende Session.

38te Møde.

Tirsdagen den 7de December

(Fortsat.)

Drejer (fortsat): Der kunde jo, for at nævne et Exempel, antydes, at et saadant Tilfælde som det, den sidste ærede Taler gjorde opmærksom paa, hvor samtlige Beboere af mange Sogne skulle indkaldes, var blandt dem, der berettigede til Valget. Uden en saadan eller lignende yderligere Antydning forekommer det mig rigtignok aldeles klart, at der er store Betænkkeligheder ved at slaae ind paa den Vej, som Lovudkastets § 5 anviser, og saameget større Betænkkelighed, som der synes at være en Tendens til i saamange Tilfælde at gaae over fra hvad der hidtil har været det Almindelige, hvor Folk skulle indkaldes for en Ret eller lignende: Indkaldelse ved Stævningmænd til en langt lettere og langt mindre sikker Besskjendtgørelsesmaade. Der vil saaledes sandsynligvis inden ikke lang Tid atter komme en ny Lov, som yderligere udvider denne Gæstgævenhed med Hensyn til at bringe Stævninger og deslige til de Paagældendes Kundskab paa en høist betænkkelig Maade.

Indenrigsministeren: Jeg skulde dog med Hensyn til hvad den ærede sidste Taler bemærkede tillade mig at tilføje, at jeg anseer det for en Selvfølge, at hvor der kun er Faa, der skulle indkaldes, der vil man lade de Bedkommende indkalde ved Stævningmænd, og at det netop vil være i de Tilfælde, som af den ærede Landsstingsmand fra Jylland (Tang)

ere blevne omtalte, hvort den anden Fremgangsmaade vil blive brugt. Jeg maa derhos tilføje, at det er slet ingen ny Maade, som her er bleven foreskrevet; tværtimod er der en tidligere Resolution, eller jeg troer endogsaa flere, fra det forrige Cancelli, hvort det er antaget, at en saadan Besskjendtgørelse i Lovsærne var tilstrækkelig. Dette stod ogsaa i det første Udkast, der var fremkommet i Folkstinget; men jeg var i denne Henseende, ligesom den sidste ærede Taler, meget angstelig for, at man skulde gaae for vidt i saa Henseende, og det var efter min Anmodning, at det blev tilføjet, at der foruden Besskjendtgørelse i Lovsærne endnu skulde finde den sædvanlige Besskjendtgørelse Sted, enten ved Stævningmænd eller ved Odbermænd, eller paa hvad anden Maade der bruges i de forskjellige Egne, for saa meget som muligt at sikke, at Intet skulde være tvænet for, at Besskjendtgørelsen blev de Bedkommende meddeelt. Det er i det Hele taget en Erfaring, som jeg har havt ved mange af disse Landvæsenkommissiøns møder, at der kommer snarere for Mange end for Faa tilstede; der kommer Folk fra alle Kanter til, som ville see, hvorledes det gaaer til, og jeg har endnu aldrig oplevet, at Noget af dem har været borte, hvem Sagen egentlig vedkom, uden at de enten have sendt en Anden eller anmeldt, at de ikke kunde komme (Lehmann: Ja, jeg ligesaa!).

Drejer: Maaskee jeg dertil blot maatte bemærke, at, saavist som det er, at der undertiden snarere kommer for Mange end for Faa tilstede, saavist er det ogsaa, at der, skjøndt der undertiden vel er kommet for mange Uved-